

ਇਕ ਅਯਾਲੀ ਦੀ ਖਰਵਾਹ

ਬਾਈਬਲ ਪਾਠ#22

VI. ਤੀਜੇ ਪਸਾਹ ਤੋਂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਬੈਤਅਨੀਆ ਵਿਚ ਆਉਣ ਤਕ (ਚੱਲਦਾ)।

ੜ. ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆ ਵਿਚ ਸੇਵਕਾਈ।

1. ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸੱਤਰ ਚੇਲੇ (ਲੂਕਾ 10: 1-24)।
2. ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਇਕ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ (ਨੇਕ ਸਾਮਰੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ) (ਲੂਕਾ 10:25-37)।
3. ਯਿਸੂ, ਮਰੀਅਮ ਅਤੇ ਮਾਰਥਾ (ਲੂਕਾ 10: 38-42)।
4. ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ (ਦੁਆ ਉੱਤੇ ਸਿੱਖਿਆ) (ਲੂਕਾ 11: 1-13)।
5. ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਇਕ ਫ਼ਰੀਸੀ (ਲੂਕਾ 11:37-54)।
6. ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 12: 1, 13, 54; 13:1)।
 ਓ. ਕਪਟ ਉੱਤੇ ਸਿੱਖਿਆ (ਲੂਕਾ 12: 1-12)।

ਜਾਣ ਪਛਾਣ

ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੀ ਬਾਅਦ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦਾ ਸਾਡਾ ਅਧਿਐਨ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੰਬੂਆਂ ਦੇ ਪਰਬ ਤੋਂ ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਪਰਬ ਤਕ ਇਸ ਸੇਵਕਾਈ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਕਰੀਬਨ 2^{1/2} ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸੀ।

ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਸ ਕਾਲ ਲੜੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ।¹ ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਡੋਰਿਆਂ ਦੇ ਪਰਬ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਵੜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ਯੂਹੰਨਾ 7: 14) ਯਿਸੂ ਨੇ ਸੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ (ਲੂਕਾ 10: 1)।² ਹੋਰ ਸੱਤਰਾਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ 8: 59 ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ 9: 1 ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।³ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਲਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ 7: 14-10: 21 ਵਿਚ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੇ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਲੂਕਾ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ।⁴

ਲਿਖਤ ਦਾ ਇਹ ਭਾਗ ਭਾਵ ਲੂਕਾ 10: 1-12: 12 ਮਸੀਹ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਪਿੱਛਲੇ ਪਾਠ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘ਚੰਗਾ ਅਯਾਲੀ’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 10: 11, 14)। ਇਸ ਪਾਠ ਵਿਚ ਉਸ ਚੰਗੇ ਅਯਾਲੀ ਨੂੰ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਾਂਗੇ।

ਭੀੜ ਦੀ ਪਰਵਾਹ (10:1-24)

ਮਿਲਦੀ ਜੁਲਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਗਲੀਲ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸੇਵਕਾਈ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤਕ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਕਾਈ ਵਰਗੀ ਹੀ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਇਸ ਸਮਰੂਪਤਾ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੀ। ਗਲੀਲ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਸੀਹ ਨੇ ਇਕ ਲਿਮਿਟੇਡ ਕਮੀਸ਼ਨ ਭਾਵ ਸੀਮਿਤ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ (ਮੱਤੀ 10: 1-42)। ਸਾਡੇ ਇਸ ਬਾਈਬਲ ਪਾਠ ਵਿਚ, ਉਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਮੁਹਿੰਮ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ

ਰਿਹਾ ਸੀ: “ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੱਤਰ ਹੋਰ ਵੀ ਠਹਿਰਾਏ⁵ ਅਤੇ ਹਰ ਨਗਰ ਅਤੇ ਹਰ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਆਪ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਦੋ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਘੱਲਿਆ” (ਲੂਕਾ 10: 1)।⁶

ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਸਨ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ (ਆਇਤ 20)।⁷ ਇਹ ਸੱਚਿਆਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤਰ ਜਣਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਪਾਇਆ।⁸ ਗਲੀਲ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਦਾ ਗ੍ਰਾਫ਼ ਚਰਮ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਥੱਲੇ ਆ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੇਲੇ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਚੱਲੇ (ਯੂਹੰਨਾ 6:66)। ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਫੇਰ ਤੋਂ ਜਾਗੀ। ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਰਹਿਣ ਲੱਗੀ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 12: 1)।⁹ ਇਹ ਜੋਸ਼ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਫਤਹਿਮੰਦ ਦਾਖਲੇ ਨਾਲ ਚਰਮ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ (ਮੱਤੀ 21: 1-11)।

ਇੰਤਜ਼ਾਮ (ਲੂਕਾ 10: 1-16)

ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਹਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਗਲੀਲ ਦੇ ਇੰਤਜ਼ਾਮਾਂ ਵਰਗੇ ਹੀ ਸਨ: ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੋ ਦੋ ਕਰਕੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਲੂਕਾ 10: 1; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 6: 7)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਿਆਈ ਦੇਣ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ (ਲੂਕਾ 10: 9, 17, 19; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 10: 8)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦਾ ਰਾਜ ਨੇੜੇ ਹੈ (ਲੂਕਾ 10: 9; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 10: 7), ਨਿੱਜੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਵਾਂਗੂ ਹੀ ਸੀ।¹⁰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: “ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ! ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਬਣਨ ਦਿਓ! ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ!”

ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ (ਲੂਕਾ 10: 17-24)

ਸੱਤਰ ਲੋਕ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ।¹¹ ਉਹ “ਸੱਤਰ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਬੋਲੇ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਭੂਤ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹਨ” (ਲੂਕਾ 10: 17)। ਮਸੀਹ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਸੀ, “ਮੈਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗੂ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ ਡਿੱਠਾ” (ਆਇਤ 18)। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ “ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ ਡਿੱਠਾ” ਦਾ ਮਤਲਬ ਮੂਲ ਵਿਚ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਘੱਟ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਜੇ. ਡਬਲਯੂ. ਮੈਕਗਰਵੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

ਅਰਥ [“ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ”] ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੱਤਰ ਜਣਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਦੱਸੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੇ ਫਤਹਿ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਮਯਾਬੀ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਚਮਕ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ— ਯੂਹੰਨਾ 16: 11; 12: 31.¹²

ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਸੱਪਾਂ ਅਤੇ ਠੂੰਹਿਆਂ ਦੇ ਲਿਤਾੜਨ, ... ਇਖਤਿਆਰ” ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 10: 19) ਭਾਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੇ ਇਖਤਿਆਰ ਸੀ।¹³ ਪਰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਅਨੰਦ ਨਾ ਹੋਏ ਕਿ ਰੂਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਅਨੰਦ ਹੋਵੇ ਭਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਉਂ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ” (ਆਇਤ 20)। ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮਾਂ ਵਿਚ “ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ” ਭਾਵ ਵਫ਼ਾਦਾਰਾਂ ਦੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ 69: 28; ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 4: 3; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 21: 27)।¹⁴ “ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਨਾਂਅ ਲਿਖਿਆ” ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ!

ਇਹ ਘਟਨਾ ਯਿਸੂ ਦੇ ਆਨੰਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਈ। ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧੇ ਸਾਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ (ਲੂਕਾ 10:21-24; ਵੇਖੋ 11:25-27; 13:17)।¹⁵

ਨਿੱਜੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ (ਲੂਕਾ 10:25-37)

ਸੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਸਲੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਤਰਸ ਦਾ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ।

ਇਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਵਚਨ ਸੁਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ,¹⁶ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅਤੇ ਭੀੜ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਇਕ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਉੱਠ ਖੜਾ ਹੋਇਆ (ਆਇਤ 25)। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ‘ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ’ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਆਇਤ 25; NIV)– ਨਾਗਰਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਮੁਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿਚ।¹⁷ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਗੁਰੂ ਜੀ,¹⁸ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ ਜੋ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵਾਂ?’ (ਆਇਤ 25)। ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮੁਕਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਉਹ ‘[ਮਸੀਹ ਨੂੰ] ਪਰਤਾਉਣਾ’ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਆਇਤ 25)। ਉਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ‘ਯਿਸੂ ਦੀ ਕੱਟੜਤਾ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ’ ਸੀ।¹⁹

ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਉਲਟਾ ਉਸੇ ਤੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ‘ਕਿ ਤੁਰੇਤ ਵਿਚ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ²⁰ ਤੂੰ ਕਿੱਕਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ?’ (ਆਇਤ 26) ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਤੇ ਉਹ ਹਿੱਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭ ਦੇ ਉਸ ਵੱਲ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਏ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇਣ ਕਰਕੇ ਮੂਰਖ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ‘ਤਾਂ ਉਹ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਬੁੱਧ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ’ (ਆਇਤ 27)। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਹ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਤੇ ਕਿ ‘ਤੁਰੇਤ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਹੁਕਮ ਕਿਹੜਾ ਹੈ?’ ਯਿਸੂ (ਮੱਤੀ 22:36; ਵੇਖੋ ਆਇਤਾਂ 35-40) ਨੇ ਇਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 6:5 ਅਤੇ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 19:18 ਵਿੱਚੋਂ ਹਵਾਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ‘ਤੈਂ ਠੀਕ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਇਹੋ ਕਰਤਾਂ ਤੂੰ ਜੀਏਂਗਾ’ (ਆਇਤ 28)। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਅਮਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਇਕ ਗੱਲ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਦੂਜੀ।

ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਉਸ ਮਾਹਿਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਮੁਤਾਬਿਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਯਿਸੂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੀ ਬੁਣੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸ ਗਿਆ। ਬਚਾਅ ਦੀ ਮੁਦਰਾ ਵਿਚ ਆਉਂਦਿਆਂ,²¹ ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਫਿਰ ਕੌਣ ਹੈ ਮੇਰਾ ਗੁਆਂਢੀ?’ (ਆਇਤ 29)। ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਧਿਆਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ‘ਨੇਕ ਸਾਮਰੀ’ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ (ਆਇਤਾਂ 30-37)।²² ਐੱਚ. ਆਈ. ਹੇਸਟਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ, ‘ਇਕ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸੁਆਲ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲੇ ਕਰਕੇ ... ਇਸ ਖੁਬਸੂਰਤ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਐਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਚੈਰੀਟੇਬਲ) ਥਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿੰਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਨਹੀਂ।’²³

ਜ਼ਖਮੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਾਜਕ ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਮਰੀ²⁴ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਜੋ ਡਾਕੂਆਂ ਦੇ ਹੱਥ

ਪੈ ਗਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਤੈਨੂੰ ਗੁਆਂਢੀ ਮਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?’ (ਆਇਤ 36)। ਯਹੂਦੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹੋਂ ‘‘ਸਾਮਰੀ’’ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ‘‘ਜਿਹ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕੀਤੀ’’ (ਆਇਤ 37)। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਕਿ ‘‘ਮੇਰਾ ਗੁਆਂਢੀ ਕੌਣ ਹੈ?’’ ਜਵਾਬ ਸੀ ‘‘ਕੋਈ ਵੀ ਲੋੜਵੰਦ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਜਾਨੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।’’

ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਝਾਕਦਿਆਂ ਆਖਿਆ, ‘‘ਤੂੰ ਵੀ ਜਾ ਕੇ ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਰ’’ (ਆਇਤ 37)। ਉਹ ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਜਿਹਾ ਲੈ ਕੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ (ਲੂਕਾ 10:38-42)

ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ, ਬੈਤਾਨੀਆ ਨਾਮਕ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਆਏ,²⁵ ਜੋ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਪੂਰਬ ਦੀ ਢਲਾਨ ਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਦੋ ਕੁ ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਪੂਰਬ ਵਿਚ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦੋਸਤ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ: ਲਾਜ਼ਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ, ਮਾਰਥਾ ਅਤੇ ਮਰੀਅਮ (ਆਇਤਾਂ 38, 39; ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 11:1, 2)²⁶

ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ (ਆਇਤ 38), ਮਾਰਥਾ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਲੱਗ ਪਈ (ਆਇਤ 40)। ਉਸਦੇ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਂਦਿਆਂ ਮਰੀਅਮ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ‘‘ਉਸ ਦਾ ਵਚਨ ਸੁਣਦੀ ਸੀ’’ (ਆਇਤ 39)। ਜਦੋਂ ਮਾਰਥਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਮਾਰਥਾ, ਮਾਰਥਾ, ਤੂੰ ਬਹੁਤੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਘਬਰਾਉਂਦੀ ਹੈਂ। ਪਰ ਇਕ ਗੱਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।²⁷ ਮਰੀਅਮ ਨੇ ਤਾਂ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹਿੱਸਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਖੋਹਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇਗਾ’’ (ਆਇਤਾਂ 41, 42)।

ਕੀ ਯਿਸੂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੰਮ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਕੰਮ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਹੀ ਥਾਂ ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ *ਤਰਜੀਹਾਂ* ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਇਕ ਚੁਣੌਤੀ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਬੇਹਤਰੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨੂੰ ਚੁਣਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਵਕਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁਣਨ ਵੇਲੇ ਖਿਝ ਜਾਣ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।’’

ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ (ਲੂਕਾ 11:1-13)

ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਵੀ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਦਿਨ, ਉਸ ਦੇ ਦੁਆ ਕਰ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ, ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਸਿਖਾਲ ਜਿਵੇਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਲੀ’’²⁸ (ਆਇਤ 1)। ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਾੜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਮੂਨੇ ਦੀ ਦੁਆ ਦੁਹਰਾਈ (ਆਇਤਾਂ 2-4; ਮੱਤੀ 6:9-13 ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ)।²⁹ ਉਸਨੇ ਦੁਆ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦ ਨਾਲ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਤੇ ਆਮ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦੱਸਿਆ।³⁰ ਉਸਨੇ ਵਧੇਰੇ ਗੱਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ³¹ ਵਿਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਜੋੜ ਕੇ,³² ਜਿਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਦੀ ਦੋਸਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੀ ਸੀ, ਦੱਸੇ।³³ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ (ਲੂਕਾ 11:37-12:12)

ਸੱਦਾ (11:37, 38)

ਅਗਲੀ ਘਟਨਾ³⁴ ਇਕ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਫਰੀਸੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸਨ (ਮੱਤੀ 12:14; ਮਰਕੁਸ 3:6), ‘‘ਤਾਂ ਇਕ ਫਰੀਸੀ ਨੇ ਉਸ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾਹ’’ (ਲੂਕਾ 11:37)। ਇਹ ਸੱਦਾ ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਇਕ ਸੰਕੇਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਯਹੂਦੀ ਆਗੂ ਉਸ ਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦੇ ਸਨ (ਯੂਹੰਨਾ 12:42)। ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਹਾਲੇ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁਲਾਵੇ ਵਿਚ ਗੁਪਤ ਮਕਸੱਦ ਸੀ:³⁵ ‘‘ਘਾਤ ਵਿਚ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਫੜ੍ਹਨ’’ (ਲੂਕਾ 11:54)।

ਕਿਸੇ ਫਰੀਸੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇਕ ਦੂਜਾ ਸੱਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ, ਗਲੀਲ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਇਕ ਫਰੀਸੀ ਦੇ ਘਰ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 7:36-50)। ਲੂਕਾ 14:1-24 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਤੀਜੇ ਸੱਦੇ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਹਰੇਕ ਖਾਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਵਿਚ ਝਗੜੇ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਿਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸੁਆਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਹੀ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ?’’ ਯਕੀਨਨ ਹੀ, ਉਹ ਯਾਜਕ ਖਾਣੇ ਲਈ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਫਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਫਟਕਾਰ ਲਾਉਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਉਨਾਂ ਹੀ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 5:44)। ਉਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੀ ਮਨ ਬਦਲੀ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਰੀਸੀਆਂ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਖ਼ਤ ਗੱਲਾਂ ਕੁਝ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹੌਸਲਾ ਢਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਆਸ਼ਾ ਨਾਲ ਆਖੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਰੋਧੀ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤੌਬਾ ਤਾਂ ਕਰਨ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਇਸ ਫਰੀਸੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਰਵਾਇਤੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੀਤਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਖਾਣੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ‘‘ਫਰੀਸੀ ਨੇ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਅਚਰਜ ਮੰਨਿਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਣ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਧੋਤਾ’’ (ਆਇਤ 38)।³⁶ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚੇਲੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ (ਮੱਤੀ 15:1, 2), ਪਰ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਹ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਲਜ਼ਾਮ (11:39-54)

ਫਰੀਸੀ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸੁੱਧ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਅੰਦਰ ਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਲੂਕਾ 11:39, 40; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 23:25, 26)। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ‘‘ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸੁੱਧ ਹੈ’’ (ਆਇਤ 41)। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ‘‘ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੇ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰੋਂ ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ‘ਦੇਵੇਂ’ ਤਰਫ਼ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਹੋ।’’

ਇਕ ਵਾਕ ‘‘ਹਾਏ’’ ਕੀ ਇਕ ਲੜੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਆਖੇ ਗਏ ਸਨ (ਆਇਤਾਂ 42-44)। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਫਰੀਸੀਆਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਨਿੰਦਾ ਵਿਚ ਸੰਖੇਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

(ਆਇਤ 23)।³⁷ ਇਕ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ, ਜੋ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਠੋਕਰ ਲੱਗੀ: ‘‘ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਤੂੰ ਸਾਡੀ ਵੀ ਪੱਤ ਲਾਹੁੰਦਾ ਹੈ’’ (ਲੂਕਾ 11:45)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਹਾਇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਿਆਂ ਆਖਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ (ਆਇਤਾਂ 46–52): ‘‘ਤੁਸਾਂ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਸਿਖਲਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਹਾਇ ਹਾਇ! ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਲੈ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਨਹੀਂ ਵੜੇ ਅਤੇ ਵੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ’’ (ਆਇਤ 52)। ‘‘ਗਿਆਨ ਦੀ ਕੁੰਜੀ’’ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਸ ਨੇਮ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਮਸੀਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਸੀ। ਪਰ ‘‘ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ [ਅਖੌਤੀ] ਮਾਹਿਰਾਂ’’ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਕਲਪਨਾ ਬਣਾ ਲਈ ਕਿ ਮਸੀਹਾ ਇਕ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸ ਕੁੰਜੀ ਦਾ ਖੰਡਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਮੜ੍ਹਨ ਕਰਕੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਉਸ ਰਾਜੇ ਦੇ ਆ ਜਾਣ ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ।³⁸

ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਣ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਗਈ। ‘‘ਜਾਂ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਤਾਂ ਗੰਥੀ ਅਤੇ ਫਰੀਸੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਦੇ ਗਲ ਪੈਣ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਖਵਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਅਤੇ ਘਾਤ ਵਿਚ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਫੜ੍ਹਨ’’ (ਆਇਤਾਂ 53, 54)।

ਨਿਖੇਧੀ (12: 1-12)

ਲੂਕਾ ਦਾ 12 ਅਧਿਆਇ ‘‘ਐੱਨੇ ਨੂੰ ... ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।’’³⁹ ‘‘ਐੱਨੇ ਨੂੰ’’ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਫਰੀਸੀਆਂ ਵਿਚ ਝਗੜੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਝਗੜਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਿਆ। ਸੋ ਆਇਤ 1 ਆਖਦੀ ਹੈ, ‘‘ਐੱਨੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਐੱਥੋਂ ਤੋੜੀ ਜੋ ਇਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ...’’ ਭੀੜ ਵਿਚ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਸੀ, ਜਦ ਕਿ ਦੂਜੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ (ਵੇਖੋ 12:56)।

ਭੀੜ ਦੇ ਸੁਣਦੇ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਉਸ ਨੇ ਫਰੀਸੀਆਂ ਤੋਂ ਗੁਸ਼ਿਆਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ: ‘‘ਫਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਖ਼ਮੀਰ ਤੋਂ ਜੋ ਕਪਟ ਹੈ ਗੁਸ਼ਿਆਰ ਰਹੋ’’ (ਆਇਤ 1)। ਫਰੀਸੀ ਆਪਣੀ ਬੁਰਿਆਈ ਲੁਕਾਉਣ ਵਿਚ ਮਾਹਿਰ ਸਨ (11:39); ਪਰ ਆਖਿਰ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ (12:2)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰਨ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ (ਆਇਤ 4), ਬਲਕਿ ਆਪਣੇ ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ (ਆਇਤਾਂ 3, 8), ਖੁਦਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਵਿਚ ਪੱਕੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵੀ ਆਖਿਆ (ਆਇਤਾਂ 5–12)।⁴⁰

ਸਾਰ

ਅਗਲੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਭੀੜ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਮ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗੇ (ਲੂਕਾ 12: 13–13: 9)। ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਇਸ ਪੂਰੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੱਧ ਤਰਸ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ‘‘ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦਾ ਮਤਲਬ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਮੈਂ ਬਲੀਦਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਦਯਾ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ’’ (ਮੱਤੀ 12:7); ‘‘ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਚੁਣਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵਾਂਗੂ ਜਿਹੜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਹਨ ਰਹਿਮ ਦਿਲੀ, ਦਿਆਲਗੀ, ਅਧੀਨਗੀ, ਨਰਮਾਈ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਓ’’ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3: 12)।

ਨੋਟਸ

ਬਾਈਬਲ ਪਾਠ ਦੇ ਕਈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਅਧਾਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਸਾਫ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੇਕ ਸਾਮਰੀ ਦਾ ਹੈ (ਲੂਕਾ 10:25-37)।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਵੱਖ ਵੱਖ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇਕ ਕਾਲ ਦੀ ਭਿੰਨਤਾ ਯਿਸੂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਾਂਗ ਵੱਡੀ ਹੈ। ²ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਯਹੂਦੀ ਪਰਬ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ³ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਲੂਕਾ 10: 13, 15 ਵਿਚ ਗਲੀਲੀ ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸੱਤਰ ਦਾ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਗਲੀਲ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ⁴ਬਾਰ ਬਾਰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕਸ਼ਟ ਚੁੱਕੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਕਾਲ ਲੜੀ ਮੁੱਖ ਕਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ⁵ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਬਿਹਤਰ (ਵੇਖੋ NIV) ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ⁶ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਭਿੰਨਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਗਲੀਲ ਦੀ ਆਮ ਸੇਵਕਾਈ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ, ਜਦ ਕਿ ਸੱਤਰ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੀ *ਤਿਆਰੀ ਲਈ* ਸੀ। ⁷ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਰਵਾਇਤ ਮੁਤਾਬਿਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਥਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਲਈ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1:23) ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਸੀ। ⁸ਯਿਸੂ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 9:57-62)। ⁹ਮਸੀਹ ਨੇ ਹੁਣ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਕਾਂਤ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਯਹੂਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਲੜਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੀ ਵੱਲ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ¹⁰ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ:

ਲੂਕਾ 10:2/ਮੱਤੀ 9:37, 38

ਲੂਕਾ 10:3/ਮੱਤੀ 10:16

ਲੂਕਾ 10:4/ਮੱਤੀ 10:11-13

ਲੂਕਾ 10:5-8/ਮੱਤੀ 10:11-13

ਲੂਕਾ 10:9/ਮੱਤੀ 10:7, 8

ਲੂਕਾ 10:10, 11/ਮੱਤੀ 10:14

ਲੂਕਾ 10:12/ਮੱਤੀ 10:15

ਲੂਕਾ 10:13-15/ਮੱਤੀ 11:20-24

ਲੂਕਾ 10:16/ਮੱਤੀ 10:40

ਮੱਤੀ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਲਈ *ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ*, 3 ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ‘‘ਕਾਮਯਾਬੀ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ’’ ਅਤੇ ‘‘ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜਦੂਤ’’ ਪਾਠ ਵੇਖੋ।

¹¹ਅਜਿਹੇ ਰੂਪਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਰਥ ਹੋਵੇ: ‘‘ਜਵਾਨ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਉਹ ਦਿਲਚਸਪ ਟੋਲੀ ਜਿਸ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਮੈਚ ਜਿੱਤਿਆ ਹੋਵੇ,’’ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ¹²ਜੇ. ਡਬਲਯੂ. ਮੈਕਗਰਵੇ ਐਂਡ ਵਾਈ. ਪੈਂਡਲਟਨ, *ਦ ਫ਼ੋਰਫੋਲਡ ਗੋਸਪਲ ਆਰ ਏ ਹਾਰਮਨੀ ਆਫ਼ ਦ ਫ਼ੋਰ ਗੋਸਪਲਜ਼* (ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ: ਸਟੈਂਡਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1914), 473. ¹³ਕਈ ਵਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਜੀਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ (ਮਰਕੁਸ 16:18; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 28:3-6); ਪਰ ਇਸ ਰੀਤ ਵਿਚ ਸੰਕੇਤਕ ਅਰਥ ਲਈ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ¹⁴ਮਲਾਕੀ 3:16; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:23; ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:5 ਵਿਚ ਵੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ¹⁵ਲੂਕਾ 10:21 ਅਤੇ ਮੱਤੀ 11:25 ਵਿਚ ‘‘ਨਿਆਣਿਆਂ’’ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲ ਹੈ (ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਪਾਠ ‘‘ਸ਼ਿਗਰਦੀ ਦੀ ਪਛਾਣ’’ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਹੋਣ ਤੇ ਚਰਚਾ ਵੇਖੋ)। ¹⁶ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ

ਨੇ ਆਇਤ 30 ਵਿਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਯਰੀਹੋ ਦੀ ਗਲ ਕੀਤੀ, ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਆਮ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਹ ਬੈਤਅਨੀਆ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।¹⁷ ਗੁੰਥੀਆਂ ਜਾਂ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਵੇਖੋ, *ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ*, 1 ਵਿਚ “ਸੰਸਾਰ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਆਇਆ” ਪਾਠ ਵੇਖੋ।¹⁸ ਯਿਸੂ ਨੂੰ “ਗੁਰੂ” ਆਖ ਕੇ ਉਹ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਨਮਾਨ ਵਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।¹⁹ ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ।²⁰ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਤਕ ਲਾਗੂ ਰਹੀ (ਲੂਕਾ 2: 14, 16, 17)। “ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ?” ਸੁਆਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸਲੀਬ ਦੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

²¹ ਲਿਖਤ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਾ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ “ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ” ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦਾ ਲਿਵਿੰਗ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “(ਕੁਝ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਘਾਟ ਨੂੰ) ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।”²² ਇਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇਸ ਕਾਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਆਖੇ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲੜੀ ਸੀ; ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਿਰਫ ਲੂਕਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਨੇਕ ਸਾਮਰੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਚਰਚਾ ਲਈ ਵੇਖੋ “ਸਰਮੰਜ ਆਈ ਲਾਈਕ ਟੂ ਪ੍ਰਚ,” *ਟਰੱਥ ਫਾਰ ਟੁਡੇ* (ਅਕਤੂਬਰ 1997): 6. “ਜੀਜ਼ਸ: ਸੇਵੀਅਰ ਆਫ ਦ ਵਰਲਡ,” *ਟਰੱਥ ਫਾਰ ਟੁਡੇ* (ਸਤੰਬਰ 1991): 43-44 ਵੀ ਵੇਖੋ।²³ ਐੱਚ. ਆਈ. ਹੇਸਟਰ ਦ *ਹਾਰਟ ਆਫ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ* (ਲਿਬਰਟੀ, ਮਿਜ਼ੋਰੀ: ਕਵਾਲਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1963), 167. ²⁴ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਸਾਮਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਸਨ (ਯੂਹੰਨਾ 4: 9)। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਾਮਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਠੁਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਲੂਕਾ 9: 52, 53)।²⁵ ਲੂਕਾ 10: 38-42 ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ 11: 1 ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਅਮ ਅਤੇ ਮਾਰਥਾ ਬੈਤਅਨੀਆ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਸੀ।²⁶ ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਮਾਰਥਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲਿਆਂਦਾ।” ਉਹ ਸ਼ਾਮਿਲ ਤਿੰਨਾਂ ਭਰਾ ਭੈਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਡੀ ਸੀ।²⁷ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ “ਇਕ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ” ਦਾ ਮਤਲਬ “ਖਾਣ ਦਾ ਇਕ ਕਟੋਰਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਤੂੰ ਐਂਨੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ?” ਪਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਕ ਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਜਾਨ ਦੀ ਸੰਭਾਲ।²⁸ ਲੂਕਾ 5: 33 ਵਿਚ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਆ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕੀ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਗੁਰੂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ,²⁹ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਹੈ, ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਥੋਂ ਕਦੇ ਲਿਖ ਕੇ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।³⁰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਅਗਲਾ ਪਾਠ “ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਸਿਖਾ” ਵੇਖੋ।

³¹ ਲੂਕਾ 11: 9-13 ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਮੱਤੀ 7: 7-11 ਨਾਲ ਕਰੋ।³² ਲੂਕਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਲੂਕਾ 11: 12 ਖਾਸ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਖੁਦਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਮੱਤੀ ਵਿਚ “ਚੰਗੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਦੇਣੀਆਂ” ਜਦ ਕਿ ਲੂਕਾ ਵਿਚ “ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇਵੇਗਾ” (ਮੱਤੀ 7: 11; ਲੂਕਾ 11: 13)।³³ ਇਸ ਨੂੰ “ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ” ਸਹਿਤ ਹੋਰ ਵੀ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।³⁴ ਲੂਕਾ ਨੇ 11: 13 ਅਤੇ 11: 37 ਦੇ ਵਿਚ ਦੋ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪਾ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ।³⁵ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਵਾਬ (ਆਇਤਾਂ 39-52) ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ (ਲੂਕਾ 11: 38) ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦੀ ਘਟਨਾ (ਆਇਤਾਂ 53, 54) ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਵਾਏਗੀ ਕਿ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਸੀ।³⁶ ਲੂਕਾ 11: 38 ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ “ਧੋਣਾ” ਬਪਤਿਸਮੇ (ਡੁਬਕੀ)

ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਫਰੀਸੀ ਇਕ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨ੍ਹਾਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।³⁷ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ:

ਲੂਕਾ 11:39-41/ਮੱਤੀ 23:25, 26

ਲੂਕਾ 11:42/ਮੱਤੀ 23:23

ਲੂਕਾ 11:43/ਮੱਤੀ 23:6, 7

ਲੂਕਾ 11:44/ਮੱਤੀ 23:27, 28

ਲੂਕਾ 11:46/ਮੱਤੀ 23:4

ਲੂਕਾ 11:49-51/ਮੱਤੀ 23:34-36

ਲੂਕਾ 11:52/ਮੱਤੀ 23:13

³⁸ਲੂਕਾ 11:52 ਵਿਚ ਵੇਖਣ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਕਰਦੇ ਸਨ: ਉਹ 'ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ' ਲੁਕਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵੜਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਦ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ 'ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ' (ਮੱਤੀ 16:19) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਿੰਤੋਕੁਸਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਫਾਟਕ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਗਏ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:14-41)।³⁹ ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ 'ਇਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ' ਜਾਂ 'ਇਸੇ ਵਿਚ' ਹੈ, ਪਰ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ 'ਜਿਸ ਵਿਚ' ਹੈ। 'ਹਾਲਾਤ ਦੇ ਅਧੀਨ' ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਸਮਝ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।⁴⁰ ਲੂਕਾ 12:1-12 ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦੁਹਰਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ:

ਲੂਕਾ 12:1/ਮੱਤੀ 16:6; ਮਰਕੁਸ 8:15

ਲੂਕਾ 12:2-9/ਮਰਕੁਸ 10:26-33

ਲੂਕਾ 12:8, 9/ਮਰਕੁਸ 8:38

ਲੂਕਾ 12:10/ਮੱਤੀ 12:31, 32; ਮਰਕੁਸ 3:28-30

ਲੂਕਾ 12:11, 12/ਮੱਤੀ 10:19, 20